

CÔ EM VỢ

Truyện ngắn của Kha Lăng Đa

Không biết “cung thể” của Tân trong lá số tử vi thế nào mà chàng cứ bị cô em vợ theo quấy phá nhiều phen đến thất điên bát đảo. Thật đúng là “nữ kê tác quái”, gà gái quậy gà cồ. Người ta thường nói: “Gả em vợ, nghèo ba năm”, vậy mà Tân mong mỏi có đấng mày râu nào đến “rinh” con nhỏ quỷ quái kia đi cho rồi, nhưng chưa có ma nào dám nhào vô! Nếu gả được “dì ba” nó mà bị nghèo 10 năm hay là mặt rệp luôn, Tân cũng cam chịu. Con gái gì mà nghịch ngợm còn hơn mấy thằng “đực rựa” phá làng, phá xóm. Nàng chưa có chồng mà dám làm “cố vấn” cho bà xã của Tân “nghệ thuật giữ chồng” và “phương thức bắt ghen, đánh ghen”, toàn là chuyện ghen bóng, ghen gió khiến Tân nhiều lần bị hàm oan.

Tâm là hôn thê của Tân, quê ở Thốt Nốt, thuộc tỉnh An Giang. Tân là một trong những Sinh Viên Sĩ Quan Không Quân ưu tú nên sau khi mãn khóa, chàng được ưu tiên chọn lựa đơn vị để phục vụ. Quê hương của Tân lại ở Tây Đô nên chàng chọn Sư Đoàn IV Không Quân, đồn trú tại phi trường Trà Nóc, Cần Thơ để được sống gần gũi gia đình mình và gia đình người vợ tương lai. Tân về Phi Đoàn được nửa năm thì xin nghỉ phép để cưới vợ. Đám cưới của Tân và Tâm được tổ chức linh đình với sự tham dự đông đảo của bạn bè trong đơn vị. Sau đó, Tân xin được một căn nhà trong cư xá Sĩ Quan của Sư Đoàn IV Không Quân để làm tổ ấm cho đôi vợ chồng mới.

Thường thường vào cuối tuần, được nghỉ bay, Tân chở Tâm bằng xe Honda về Thốt Nốt thăm gia đình bên vợ. Lần nào tân cũng bị Hoa – cô em vợ tìm cách “chọc quê”, nhiều khi Tân sượng sùng đến đỏ mặt, tía tai! Không biết tại sao “dì ba” nó đẹp như hoa mà không thùy mị, dịu dàng, trái lại, nàng mang đầy nam tính, bạo dạn hơn những chàng trai bình thường. Dì ba học giỏi, nhưng thuộc loại nữ sinh “thầy chạy” khiến mấy ông giáo sư “nhát gái” phải năn nỉ nàng: đừng giờ trò: “gheo đực, trêu nam” nữa! Tân vào Phi Đoàn kể chuyện cô em vợ cho đồng đội nghe. Họ cười hô hố và nói với Tân: - Cô em vợ của bạn đã “chịu đòn” rồi đó! Bạn không “ngoài” cô ta thì cô ta sẽ chê bạn là “cù lằn” đấy!

Tân mỉm cười, không đáp lời lũ bạn ranh mãnh hay xài tiếng lóng. Chữ “ngoài” là một động từ mang nhiều nghĩa, ăn nhậu hay làm tình đều dùng chữ “ngoài” để ám chỉ. Tấn đã làm mai dì ba cho hai người bạn cùng đơn vị, nhưng hai anh chàng hào hoa, phong nhã chỉ lái được “đầm già” chớ không lái nổi cô “đầm trẻ” như con ngựa bất kham này. Cô nàng đã học nhu đạo với một bà giáo sư từ Sài Gòn thuyên chuyển xuống Hậu Giang mà còn theo học phái “Thất Sơn thần quyền” nữa, cho nên chàng nào lấy được nàng thì phải có võ nghệ cao cường mới đỡ được những ngón đòn bí hiểm khi “con hùm cái” nổi tam bành. Những gã con trai mất dạy tán tỉnh, chọc ghẹo Hoa quá sỗ sàng, nham nhở đã bị nàng quật ngã dễ dàng như ném cái... gỏi ôm!

Muốn thử xem người anh rể thuộc quân chủng nổi tiếng là hào hoa phong nhã có chút đỉnh võ nghệ gì để hộ thân hay không, một hôm nhân lúc mọi người đi chợ, chỉ còn có Hoa và Tân ở nhà làm công tác “clean up” để chuẩn bị đám giỗ cho cha vợ của Tân vào ngày hôm sau, thành linh Hoa đã dùng đòn nhu đạo khóa tay Tân thật chặt, rồi cười

chọc tức, nói:

- Em đổ anh gỡ cho ra?

Hoa không ngờ chẳng những Tân gỡ được đòn mà còn phản đòn, khóa chặt tay Hoa trong tư thế Hoa phải nằm gọn trong vòng tay của Tân:

- Bây giờ anh đổ em gỡ được?

Hoa cố giãy dụa nhưng không thoát ra được đôi tay gọn gàng kèm rắn chắc của Tân. Hoa nũng nịu, nói:

- Em chịu thua đó! Anh ăn hiếp em hoài!

Tân buông Hoa ra và phân trần:

- Tại vì em tấn công anh trước. Đừng có chơi như vậy nữa Hoa ơi! Người ta trông thấy thì... kỳ lắm!

Hoa cười bẽn lễn nhìn Tân:

- Biết được anh rể của em là một “cao thủ võ lâm”, em đâu dám... chơi anh nữa!

Tân sinh được một bé gái đầu lòng, đặt tên là Dung. Hè nào Hoa cũng cưỡi xe Honda chở mẹ từ Thốt Nốt xuống cư xá Sĩ Quan Không Quân ở phi trường Trà Nóc để thăm vợ chồng Tân và đưa cháu gái, có khi hai người ở lại cả tháng trường. Khi bé Dung lên hai tuổi thì Tân “sáng tác” thêm được một “tác phẩm” thứ hai; thằng “pilot đậm già” con, tên Phát chào đời vào lúc hoa phượng vĩ đua nở rực rỡ trên bờ sông Hậu. Được dịp nghỉ hè, “dì ba” lại chở mẹ xuống Trà Nóc săn sóc Tân và bé Dung.

Thường ngày, Hoa tự cưỡi xe Honda của mình để đi chợ Cần Thơ. Hôm ấy, xe của nàng nằm trong tình trạng bất khả dụng, nên Tân phải chở nàng và bé Dung ra phố. Bé Dung ngồi trên cái yên chế biến, gắn phía trước, còn Hoa ngồi phía sau Tân. Đàn bà, con gái được chở bằng xe Honda thường ngồi một bên, nhưng “dì ba” nó thót lên yên theo thể “kỵ mã tấn” của Thái cực đạo, đã vậy mà nàng còn muốn giành tay lái với Tân để lượn lách cho vui. Nàng chê Tân:

- Anh lái xe như mấy ông già.

Tân “phản pháo”:

- Lái như em có ngày vô nhà thương. “An toàn là bạn, tai nạn là kẻ thù” đó dì ba ơi! Lúc đến chợ, Hoa xách giỏ, nhanh nhẹn đi vào đám đông đang chen chúc quanh các gian hàng. Tân đậu xe cạnh lề đường, chờ đợi. Nắng ấm mới lên, trải rộng khắp cảnh vật trên bến Ninh Kiều. Vì ngồi lâu quá, có lẽ bé Dung mỏi mệt, đói bụng nên khóc òa lên, Tân dỗ mãi mà nó vẫn không nín khóc. Tân đang bối rối, nóng lòng chờ Hoa, nhưng “dì ba” nó không biết cà kê trong chợ thế nào mà đến bây giờ vẫn chưa thấy tăm hơi! Bỗng có một cô gái đẹp, má phấn, môi hồng, thân hình lồ lộ, lưng thắt tò vò, mặc áo quần mỏng đánh, tay cầm ly sữa từ trong quán nước đi ra, đến cạnh bé Dung. Nàng cười lả lơi, nhìn Tân:

- Có lẽ cháu nó khát sữa, để em cho nó uống thử xem nó có nín không.

Tân mỉm cười, nhìn nàng:

- Cám ơn cô.

Nàng con gái cho bé Dung uống sữa. Quả thật, sau khi “tu” hết ly sữa, bé Dung nín khóc. Nàng cúi xuống hôn lên má của bé Dung rồi cưỡi tình tứ, nhìn Tân:

- Đó! Anh thấy em giỏi chưa? Em thay thế má của nó được đó!

Tân hơi ngượng ngùng trước câu nói trêu chọc của nàng:

- Cám ơn cô nhiều lắm, để tôi trả lại tiền sữa cho cô.

Nàng lẳng lơ, nói:

- Anh đừng trả tiền, sữa của... em mà!

Tân bật cười, nàng cũng cười theo. Tân nhìn nàng dò xét. Nàng có dung nhan, phong cách của một nàng “tiên hạ giới”, nhưng rất duyên dáng, dễ thương. Đúng lúc ấy, Hoa từ trong chợ, xách giỏ, đi ra và bắt gặp Tân đang cười nói với nàng con gái lạ. Hoa cười quỳ quái, chỉ vào mặt Tân:

- Thấy chưa? Thấy chưa? Bữa nay em bắt gặp tại chỗ, hết mong chối cãi!

Nàng con gái biện hộ:

- Không có gì đâu chị, bé gái nó khóc, ảnh đổ không được, tôi đem sữa đậu nành cho nó uống, xin cô đừng hiểu lầm.

Nói xong, nàng quay lưng, đi vào quán nước bên hông chợ. Tân nói với the

- Cám ơn cô nhé! Em gái của tôi nói chơi, xin cô đừng buồn.

Hoa đặt giỏ thực phẩm vào cái giỏ kẽm trước đầu xe Honda rồi kề mặt nàng gần sát mặt Tân, hình mũi, chọc quē Tân:

- Sao anh không giới thiệu em là em vợ của anh mà giới thiệu là em gái? Anh mưu tính gì nữa đây?

Tân năn nỉ:

- Tội quá mà Hoa! Em về nhà đừng có nói bậy, nói bạ, rui ro chị của em nổi cơn ghen, máu sản hậu chặn cổ nó chết tươi đó!

Hoa cười ranh mãnh:

- Anh đừng có lo, cùng lắm là em sẽ thay thế chị của em thôi!

Tân sượng cứng cả người, không ngờ cô em vợ của chàng quá bạo miệng, bạo mồm như vậy. Tân ngập ngừng, nói lấp bắp:

- Đừng... đừng nói bậy nữa! Lên xe anh chở về.

Trên đường về, Hoa ngồi sau thỉnh thoảng với tay ra phía trước véo đùi Tân, đe dọa:

- Chết anh rồi! Anh mà không tốt với em, em sẽ khai hết!

Tân thúc nhẹ cùi chỏ vào hông của Hoa và van nài:

- Anh xin em mà! Đừng hăm dọa anh nữa, em muốn cái gì cũng được.

Hoa cười khoái chí, áp sát ngực vào lưng Tân. Dưới ánh nắng ban mai của ngày hè vừa lên độ oi nồng, Tân vừa tiếp nhận được cảm giác mát dịu ở hai vùng da thịt trên lưng như được cọ xát bởi hai cái.. bánh bao cỡ lớn. Chàng nhủ thầm: con nhỏ này khiêu khích quá, nếu gặp phải thằng anh rể thuộc loại dê xồm thì cuộc đời em kể như “một loài hoa... vỡ bên trời chiều hôm”!

Cuối năm ấy, Hoa cưỡi xe Yamaha - loại xe của đàn ông xuống thăm vợ chồng Tân và bé Dung, bé Phát. Đến chiều ngày 29 tháng Chạp, Hoa cùng chị và hai đứa cháu về quê ăn Tết, còn Tân phải túc trực ở đơn vị, sẽ về phép vào ngày mừng hai. Lúc Tân và Hoa đang bận rộn thu xếp hành trang thì Phong và Bảo – hai người bạn láng giềng đến gặp Tân để bàn định chương trình ăn tất niên. Phong nhìn dáo dác xung quanh rồi nói nhỏ với Tân:

- Nè, khi vợ mày đi rồi thì tụi mình có “tiết mục đặc biệt”

Tân nhìn vào phòng ngủ, nơi Tâm và Hoa đang xếp quần áo, hỏi:

- Tiết mục gì đó bạn?

Phong hồi hộp đáp:

- Thằng Bảo nó có một “em” mèο ngoài phố Cần Thơ trông rất ngon lành, hấp dẫn, lông lá đen mượt. Tụi tao sẽ chở về đây để tụi mình “ngoằm” một bữa cho đã!

Tân chỉ vào phòng ngủ rồi đưa tay ra dấu:

- Coi chừng vợ tao nghe, để nó đi rồi mình tính!

Tâm và Hoa xách đồ đạc ra xe. Tân phụ giúp vợ sắp xếp hành lý trên chiếc xe “Honda dam” của chàng. Hoa nhí nhảnh nói:

- Tụi em với hai đứa nhỏ phải đi xe Honda đam mới được còn chiếc xe Yamaha của em để lại cho anh lái về vào ngày mừng 2 Tết.

Bỗng Hoa kề miệng sát tai Tân, nói nhỏ:

- Nè, lạng quạng là em khai hết đó. Anh coi chừng em!

- Thôi đừng có quạu nữa tiểu thư ơi! Đi đi cho người ta nhò!

- Ờ, nhờ cái gì em biết hết rồi, anh sẽ bị... đòn cho mà coi!

Về tới Thốt Nốt, sau bữa cơm trưa, Hoa nói với Tâm:

- Chuyện này đáng l em bỏ qua, nhưng nghĩ lại em thấy xốn xang trong lòng nên em phải nói cho chị biết.

Tâm ngạc nhiên hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Hoa kể:

- Lúc em và chị sửa soạn quần áo trong buồng, em rình nghe hai ông hàng xóm nói chuyện bí mật với anh Tân là chờ cho chị đi vắng nhà, họ sẽ đem mèo ngoài phố về “ngoằm” cho đã. Mấy ông còn diễn tả là em mèo trông rất ngon lành, hấp dẫn, lông đen mượt nữa đó, ghê chưa!

Tâm há hốc nhìn Hoa, mặt bỗng tái nhợt:

- Trời đất ơi! Sao không nói sớm?

- Vì em nhớ má quá, muốn về Thốt Nốt gấp.

Cơn ghen nổi bùng bùng, Tâm đi tới, đi lui, luýnh quýnh như gà mắc đẻ:

- Phải về cư xá ngay mới được

Tâm lật đật chạy xuống nhà bếp gọi bé Dung và Phát cho mẹ nàng trông coi rồi dắt xe Honda ra khỏi nhà, Hoa chạy theo chị:

- Em đi theo với.

- Ừ, xin phép má đi. Lẹ lên!

Vì sợ Tâm mất bình tĩnh dễ gây tai nạn nên Hoa giành lái xe, chở chị cho được an toàn. Vậy mà Tâm ngồi sau cứ hối thúc Hoa chạy nhanh lên để về cho kịp thời gian, bắt trọn ổ ba chàng hảo ngọt “ngoằm hội đồng” một em mèo.

Về đến cư xá, Hoa tắt máy xe khi còn cách nhà hai trăm mét. Hai chị em cố tránh né người quen để dễ bề hành động. Đứng bên hiên nhà, Tâm thấy cửa trước đóng kín, cửa sổ hé mở. Hoa dựng xe phía sau nhà rồi nói rỉ tai Tâm:

- Để em nhìn qua khe cửa sổ xem mấy ông đang làm gì.

Hoa rón rén, nhìn vào khe hở của cửa sổ thấy Bảo đang ngồi uống rượu với Tân. Có một cái ghế trống. Chắc ông Phong đang ở trong buồng cùng em mèo thả hồn lên đỉnh vu sơn. Tân uống rượu rồi gắp mỗi nhai ngấu nghiến:

- Thịt em thơm quá Bảo ơi! “ngoằm” hoài không biết chán.

Tâm sốt ruột chờ nghe Hoa báo cáo. Nàng kề miệng sát tai Hoa, hỏi:

- Mấy ông làm gì vậy?

- Anh Tân đang ngồi nhậu với ông Bảo còn ông Phong có lẽ đang nằm trong buồng với con ấy. Anh Tân còn khen thịt của em thơm quá, “ngoằm” hoài không biết chán.. Tâm

nghe Hoa nói, toàn thân run lẩy bẩy vì ghen tức.

- Nhìn cho kỹ lần nữa rồi báo cho chị biết.

Hoa tiếp tục ghé mắt qua khe hở thấy Phong từ trong buồng đi ra, vừa đi vừa kéo “phéc-mơ-tyua” quần lên, có lẽ ông này mới mặc quần vào. Phong nói với Tâm:

- Đi đi anh Tâm!

- Cám ơn anh đã nhường cho tôi đi trước. Tôi mà chờ lâu quá chịu không nổi.

Hoa quay mặt ra, nói với Tâm:

- Ông Phong vừa đi ra vừa kéo “phéc-mơ-tyua” quần. Bây giờ tới phiên anh Tâm đó. Mình chờ hai phút sau sẽ ập vào bắt tại trận. Tâm nghe tim mình đập mạnh như trống liên hồi. Con ghen đã lên tột cùng, nung dòng máu sôi sùng sục khắp người. Không chờ lâu được nữa, Tâm ra dấu cho Hoa chặn cửa sau rồi nắm tay, đập cửa chánh ầm ầm, hét lên giọng the thé:

- Mở cửa! Mở cửa!

Cánh cửa vừa hé ra, Tâm đã xông vào nhà, đâm sầm chạy đến mở tủ, lấy khẩu P.38 của Tâm, tiến về phía phòng ngủ, la lớn:

- Hai người nằm yên ở đó, chạy tôi bắn què giò!

Tâm xô cửa phòng ngủ, chĩa súng ngay cái giường nệm, nhưng không thấy ai cả. Lúc ấy, Tâm từ trong “toa-lét” đi ra, ngạc nhiên, trợn mắt hỏi:

- Sao em lại trở về la lối om sòm vậy?

Tâm chĩa súng vào mình Tâm:

- Ông giấu con quỷ đó ở đâu?

Tâm hoảng hốt nói:

- Trời ơi! em làm gì kỳ lạ vậy? Tội anh nhậu chơi thôi chứ có gì đâu. Hạ súng xuống đi em, coi chừng cướp cò thì chết anh!

Tuy nói vậy chứ Tâm biết tánh vợ hay ghen ầu nên chỉ nạp có bốn viên đạn, còn chừa hai lỗ trống an toàn trong khẩu súng cá nhân. Bảo chợt hiểu ra có sự, vội chạy đến can ngăn:

- Chị Tấn hiểu lầm rồi, tội tôi nhậu thịt mèo, chứ có đem gái ghẹo gì về đây đâu!

Phong nói phụ họa theo Bảo

- Nếu chị không tin, tôi sẽ dẫn chị xuống nhà bếp coi lông con mèo mun còn nằm trong thùng rác.

Hoa đứng ngoài nghe hết câu chuyện, biết mình bị “hố”, nhưng cũng bước vào gạn hỏi:

- Chứ không phải mấy anh bàn tính đem mèo ngoài phố về đây “ngoằm” hay sao?

Bảo cười ngất. Tâm nhăn mặt nói như rên rỉ:

- “Ngoằm” là ăn, là nhậu đó dì ba thương mến của tui ơi! Dì “quậy” tui “tới bến” luôn. Tội nghiệp tui quá mà dì ba!

Quay sang Tâm, Tâm nói như ra lệnh:

- Đem cất súng đi! Mấy đứa nhỏ đâu rồi?

Tâm sượng sùng, bẽn lẽn:

- Em gửi má trông coi tội nó.

Tâm nhìn Hoa bực tức nói:

- Đêm nay hai đứa nhỏ sẽ khóc cho mà coi.

Tâm bước tới cạnh Hoa:

- Anh năn nỉ em mà Hoa! Đừng phá anh nữa, “cưng” ơi!

Hoa cười và hăm dọa Tâm:

- Anh mà còn nói lải nhải, em sẽ khai cái vụ “sữa đậu nành” ngoài chợ Cần Thơ.

Tân lại xuống nước nhỏ:

- Tha tôi đi dì ba ơi! Mừng hai Tết anh sẽ “lì xì” cho em. Bây giờ xuống bếp, phụ chị Hai của em nấu cơm ăn, hay là em muốn “ngoằm” thịt mè thì ngồi xuống với anh.

- Ai thèm!

Vừa nói, Hoa vừa đi xuống nhà bếp. Tâm đứng bên cái tủ gần phòng ngủ, nói vọng ra cho Tân và hai người bạn láng giềng nghe:

- Xin lỗi mấy anh nhe. Mấy anh cứ nhậu vui vẻ!

Sau đó, tiếng của Hoa vọng lên từ nhà bếp:

- Tết nhứt mà các anh “ngoằm” mè xui lắm đó! Hãy kiếm “nai đồng quê” mà “ngoằm”!